

dle předpisu § 1 odst. 1 úst. zák. č. 236/1920 Sb. Jeví se tudíž stížnost i v druhém směru bezdůvodnou a bylo ji zamítnouti

Tím ovšem nebyla a není meritorně řešena otázka státního občanství st-lova, kterou řešiti může jedině kompetentní úřad, t. j. na Slov. min. vnitra, a zůstává straně volno domáhati se judikátního výroku o svém státním občanství u min. vnitra.

Č. 11.033.

Horní právo: I. * Dozor báňských úřadů podle § 220 ob. hor. zák. vztahuje se též na zachování předpisů § 10 odst. 2 zák. č. 262/1921 Sb. — II. * Báňské úřady nejsou příslušny rozhodovat o rozvrhu o dovolených podle § 10 zák. č. 262/1921 Sb., nedojde-li k dohodě mezi závodní správou a závodní radou.

(Nález ze dne 31. ledna 1934 č. 1815.)

V ě c: Společnost pro dobývání uhlí v M. (adv. Dr. Jaromír Basch z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze (vrch. r. Dr. Em. Bednář) o jednotné dovolené.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud ukládá báňskému revírnímu úřadu, aby doplnil řízení vyšetřením námitky, že jednotnou dovolenou bude určitý počet dělníků poškozen na výdělku, zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním z 29. dubna 1931 obrátila se Společnost pro dobývání uhlí v M. na báňský revírní úřad v Mostě se žádostí, aby bylo vzato na vědomost, že společnost hodlá na svých dolech zavést jednotné dovolené. Výnosem z 1. května 1931 vzal báňský revírní úřad toto sdělení se schválením na vědomost, připojiv podmínku, že zachovány budou určité směrnice uvedené v podání společnosti. Vzhledem ke stížnosti závodní rady »Union« v K., že na tomto dole mají býti zavedeny hromadné dovolené, provedl báňský revírní úřad o věci jednání a když se při jednání nepodařilo stanoviska závodní správy a závodní rady uvést v souhlas, vyslovil výnosem z 25. května 1931, že o hromadných dovolených již jednou rozhodl, a to výnosem z 1. května 1931, takže nemůže o věci jednati znovu. K tomu dodal, že zamýšlený postup závodní správy neodporuje zák. č. 262/1921. Na rekurs závodní rady zrušilo báňské hejtmanství v Praze nař. rozhodnutím výnos báňského revírního úřadu pro zmatečnost a uložilo dále báňskému revírnímu úřadu, aby z moci dozorcí se postaral o zachování postupu předepsaného v § 10 zák. č. 262/21 Sb. — — — — —

Maje posouditi důvodnost stížnosti, musel nss v mezích daných obsahem stížnosti zjistiti obsah zák. č. 262/1921 Sb., kterým se zavádí placená dovolená pro dělníky při dolování na vyhrazené nerosty, zejména pokud jde o některé otázky kompetenční a pokud jde o meritorní smysl § 10 zák.

Zákonem tímto byl založen za jistých předpokladů pro dělníky a dělnice, zaměstnané při hornictví, právní nárok na dovolenou, a to na dovolenou placenou, jejíž trvání je zákonem samým určeno. V § 10 stanoví pak zákon dobu roční (od 1. května do 31. října), v níž dovolené se mají pokud možno udíleti. O konkrétním určení doby dovolené pro jednotlivé zaměstnance nemá zákon žádného ustanovení. Přísluší tedy na základě zaměstnaneckého poměru zásadně zaměstnavateli. Zákon však v té příčině zaměstnavatele omezuje tím, že rozhodnutí o rozvrhu dovolených přikazuje závodní správě v dohodě se závodní radou. Na případ, že k dohodě této nedojde, zákon nepamatuje, na rozdíl od ustanovení § 4 odst. 2 o zameškaných směnách. Ani zákon č. 262/1921 Sb., ani žádný jiný zákon nesvěřuje rozhodování v případě neshody mezi závodní správou a závodní radou báňským úřadům. Příslušnost báňského úřadu zasáhnouti do otázky úpravy dovolených může se tedy zakládati toliko na § 220 ob. zák. hor., který povolává báňské úřady k dozoru nad zachováváním všech povinností, jež horní zákon se svými doplňky, k nimž sluší počítati i zák. č. 262/1921 Sb., podnikateli hor ukládá, a mimo to jen ještě na předpisu § 26 zák. č. 144/1920 Sb. o závodních a revírních radách. Neboť předpis tento svěřuje báňským úřadům dozor na závodní rady, zejména dozor na provádění zákonných ustanovení, tedy i na to, aby závodní rada ve své kooperaci se závodní správou podle § 10 zák. č. 262/1921 Sb. postupovala ve smyslu zák. Dozorčí kompetence báňského úřadu nemůže ovšem vésti k výrokům s povahou rozhodnutí ve sporu mezi závodní správou a závodní radou o úpravě dovolených. Zakročení báňského úřadu může míti toliko povahu aktu dozorčího, zejména dozorčího zákazu nebo rozkazu. Potud o otázce kompetenční.

Pokud jde o příslušný materielně-právní obsah zákona, doplňuje odst. 1 § 10 zák. č. 262/1921 Sb. právní normy dané v § 1 a násl. o placených dovolených hornických ustanovením, že závodní správa a závodní rada, rozvrhující dovolené, mají přihlížeti k nerušenému provozu závodu a k provozním poměrům, k čemuž se dodává, že více nežli 10% osazenstva nemá zpravidla býti najednou posláno na dovolenou. Předpisy tyto lze nenuceně vyložit jen v ten smysl, že účelem jejich jest čelit případné kolisi mezi realizací práva dělníků na dovolenou s jedné strany a zájmy řádného provozu horního díla se strany druhé. Nelze nalézt žádné opory pro výklad, že ustanovení tato mají mimo to ještě také zabezpečiti horníkům možnost výdělků a že mají brániti podnikateli, aby neužil svého práva dělníky propouštět, o jehož omezení pečují jiným způsobem jiné normy právní.

Po těchto všeobecných úvahách mohl nss přistoupiti k jednotlivým bodům stížnosti.

Především nelze nalézt, že by nař. rozhodnutí trpělo vnitřním rozporem, jež stížnost hledá v tom, že žal. úřad zrušil rozhodnutí báňského revírního úřadu ve věci dovolených pro nepříslušnost úřadu právě zmíněného a že nicméně zároveň nařídil tomuto úřadu, aby použil své moci dozorčí. Neboť nepříslušnost rozhodovací nikterak nevylučuje příslušnost dozorčí, jež se od oné, co do své právní podstaty liší.

I potud musil nss se žal. úřadem souhlasiti, pokud odepřel výměru báňského revírního úřadu z 1. května 1931 účinek právní moci, neboť i kdyby bylo možno pouze zásadnímu výroku v tomto výměru obsaženému přiznati povahu konečného rozhodnutí vydaného pro jednotlivé doly st-lčiny, a i kdyby výrok vydaný u výkonu dozorčí pravomoci byl vůbec schopen materiální právní moci, chyběl by zde formální předpoklad věci rozsouzené, ježto řečený výměr nesporně nebyl závodním radám jednotlivých dolů st-lčiných doručen a nemůže tedy proti nim jako rozhodnutí vůbec působiti. To platí zejména o závodní radě dolu Union v K., zejména když jak zástupce žal. úřadu tak i zástupce stěžující si strany při veřejném ústním líčení souhlasně prohlásili, že výměr báňského revírního úřadu z 1. května 1931 této závodní radě doručen nebyl.

Naproti tomu slušelo stížnosti dáti za pravdu, pokud obrací se proti rozkazů danému žal. úřadem báňskému revírnímu úřadu, aby doplnil řízení vyšetřením námitky, že jednotnou dovolenou bude určitý počet dělníků poškozen na výdělku, neboť pro tento rozkaz, jak bylo rozbořem § 10 zák. č. 262/1921 Sb. výše ukázáno, neposkytuje tento zákon opory.

Č. 11.034.

O b ě a n s t v í s t á t n í: * Vyhláška ministra vnitra z 15. prosince 1926 č. 225 Sb. o průkazu o státním občanství republiky československé a vyhláška ministra vnitra z 1. července 1928 č. 108 Sb., již se mění vyhláška ministra vnitra č. 225/1926 Sb., není všeobecně závaznou právní normou, schopnou založiti právní nárok strany a stanovití rozhodovací kompetenci úřadů.

(Nález ze dne 31. ledna 1934 č. 1873.)

P r e j u d i k a t u r a: opačně srov. Boh. A 8255/29, 9974/32.

V ě c: Lambert M. v Cs. proti zemskému úřadu v Bratislavě o osvědčení o státním občanství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l žádal dne 9. ledna 1929 okr. úřad v Galantě o vydání osvědčení o čl. státním občanství. Okr. úřad výměrem z 27. listopadu 1930 žádosti té nevyhověl podstatně z důvodu, že žadatel ztratil podle § 31 zák. čl. L:1879 čl. státní občanství. Odvolání do tohoto výměru žal. zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zamítl.

O stížnosti uvážil nss toto:

Není sporu, že jde tu o vydání osvědčení o čl. státním občanství a že řízení se dělo podle ustanovení vyhlášky min. vnitra z 15. prosince 1926 č. 225 Sb. St-l cítí se býti stížen odepřením tohoto osvědčení a domáhá se podle § 2 zák. o ss ochrany u tohoto soudu. Nutno tedy přede zkoumati, zda úřad zasáhl do subj. práv st-le resp. zda cit. vyhláška (a změna její č. 108/28 Sb.) zakládá pro žadatele právní nárok stíhatelný před nss.

A tu nss na základě úvah níže uvedených dochází k náhledu — opíraje se o usnesení svého odborného plenu z 29. ledna 1934 č. 1413/32